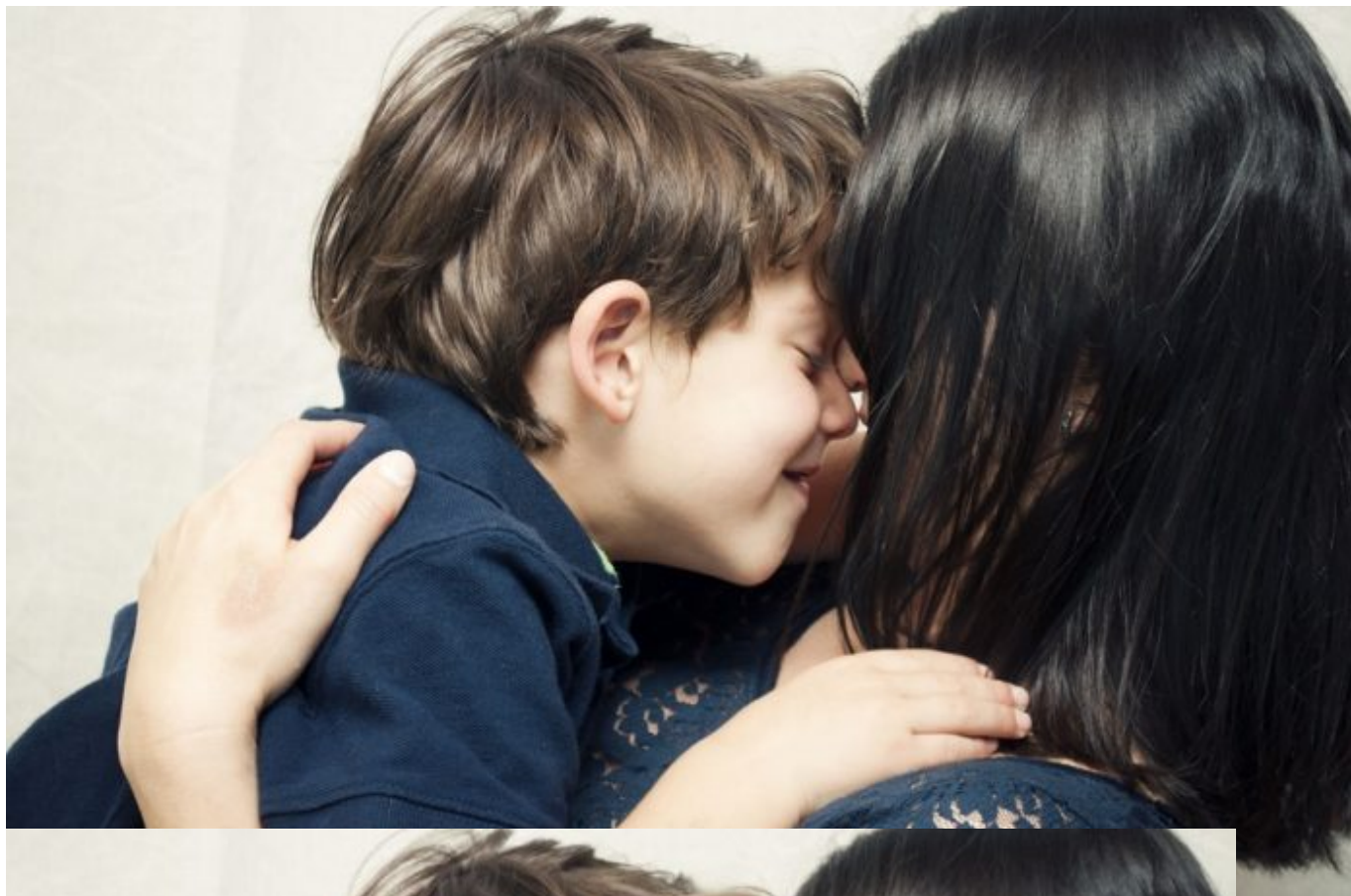

19 Οκτωβρίου 2016

Η μαμά θα είναι πάντα Το Σπίτι για το παιδί της

/ [Επιστήμες](#), [Τέχνες](#) & [Πολιτισμός](#)

Γιατί

τα παιδάκια νοιώθουν ασφαλή στο σπίτι τους; Επειδή το έχουν ταυτίσει με την μαμά τους... είτε δουλεύει είτε όχι.

Από Μανίνα Ζουμπουλάκη

Άκουσα μια μαμά στο πάρκο να λέει στο (4χρονο) παιδάκι της, «Μα τι θέλεις πια; Τι θέλεις επιτέλους;» με απόγνωση και απελπισία. Το 4χρονο γκρίνιαζε, ζητούσε κάθε τόσο κι από κάτι, την ενοχλούσε, δεν την άφηνε να κάνει ένα τσιγάρο ή να μιλήσει στο τηλέφωνο. Φώναζε «Αγκαλιά!» με δυνατή φωνή και η μαμά κουνούσε το κεφάλι της βαριεστημένη, ξεθεωμένη, ωχ πια.

Μου ήρθε να την αρπάξω από το μαλλί και να της πω «Πάρτο αγκαλιά επιτέλους!» αλλά υπάρχει ένα όριο στην επικοινωνία του πάρκου και το ξέρω. Όπως ξέρω πόσο κουρασμένη, ξεπατωμένη και χωρίς ενέργεια ένοιωθε σίγουρα, πόσο στραβά θα της έκατσαν όλα και πόσο ήθελε να κοιμηθεί σαν άνθρωπος μια νύχτα να συνέλθει. Έτσι είναι η μαμαδοσύνη σε αυτά τα στάδια, εξαντλητική. Ίσως και σε όλα τα στάδια...

Πήγα να καθίσω παραπέρα για να μην βλέπω/ακούω το «γκρινιάρικο» παιδάκι... το οποίο δεν ήταν γκρινιάρικο το έρμο, μια αγκαλιά ήθελε. Τώρα που τα παιδιά μου μεγάλωσαν και δεν θέλουν πια μια αγκαλιά, τουλάχιστον όχι με τόση συχνότητα, το σκέφτομαι με νοσταλγία αυτό το στάδιο της σχέσης μαμάς-παιδιού: μη-λεκτικό, μη-λογικό, χωρίς επεξηγήσεις, το παιδάκι σου που έρχεται λάου λάου, κάθετα στο γόνατό σου και παρηγοριέται για όλα τα στραβά του κόσμου. Εσύ εκείνη την ώρα κλείνεις δουλειές στο τηλέφωνο, ακούς τον πόνο της κολλητής σου, πουλάς και αγοράζεις – ή πίνεις καφέ με ένα τσιγάρο στο χέρι. Δεν πολύ-έχεις όρεξη για αγκαλιές. Αλλά, μαμά είσαι, το βολεύεις κάπως το παιδάκι σου. Που ή σου φωνάζει «Μαμά, κλείσε το τηλέφωνο!» ή απλώς λουφάζει και περιμένει να τελειώσεις...

Για να κάνεις, τι; Δεν υπάρχει απαραίτητα δεύτερη πράξη, η αγκαλιά είναι η αρχή και το τέλος, μπορεί να καθίσει στα γόνατά σου 2-3 λεπτά και μετά να πάει για παιχνίδι. Αν πιάνεσαι, δυσκολεύεσαι επειδή το παιδί είναι βαρύ πχ, του δείχνεις κάτι, με την γνωστή μέθοδο απόσπασης προσοχής («κοίτα, μια πεταλούδα!») και το παιδάκι παίρνει δρόμο κυνηγώντας την πεταλούδα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΉΘΕΛΑ ΝΑ ΓΥΡΝΟΥΣΑ ΠΙΣΩ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΈΔΕΙΧΝΑ ΤΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΣΕ Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΑΓΚΑΛΙΑΣ ΛΙΓΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ... ΑΝ ΚΑΙ, ΌΣΟ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ, ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ...

Κάποτε ο μεγάλος γιός μου έκανε εγχείρηση κι έβγαλε τα κρεατάκια του – θα πρέπει να ήταν τρισήμισυ χρονών. Όταν συνήλθε από την νάρκωση έκλαιγε και χτυπιόταν (όπως όλα τα μικρά μετά από νάρκωση) και φώναζε «Να πάω (σ)πίτι

